

Neuvěřitelné zážitky s neuvěřitelnou dvojicí

Prolog

Pohled Ester

Byla mi zima. Nemohla jsem se pohnout. Kolem mě byl všude sníh a ledová jezera. Krystalky studených kousků diamantů mě šlehaly a bodaly do tváře jako jehličky. Nevím proč mi to tak přišlo, ale jako by se v dálce něco pohnulo. A znovu. Znovu a zase. V rytmu kroků se na protější hoře kolébal nějaký objekt. Dopachtlil se blíže... Byl to člověk... Pořád na mě bzučel nějakým zeleným světýlkem. Začínala jsem ho vidět třikrát. Pak se konečně rozhodl, že mě zvedne ze země. Nesl... Mě... Pryč...

Pohled Doktorův

Když jsem konečně došel na horu diamantového ledu, zahlédl jsem něco dole v údolí. Sněžná bouře mi nedovolovala to na dálku prohlédnout sonickým šroubovákem a tak jsem musel blíže. Co kdyby to už nežilo, co kdyby ještě ano, co kdyby... BYLA ještě naživu? Byla to dívka. Tak třináct let, mladá, sněhobílá pleť, od mrazu namodralá, ořechově hnědé oči s nádechem barvy atmosféry na Galli- To je fuk... Uznávám. Byla nádherná. Hned jsem si ji zamiloval. Po důkladném prohlédnutí sonickým šroubovákem jsem zjistil že vykazuje známky života. Ale dlouho nebude. Takovou nádhernou bytost tu nemohu nechat umrznout. Ujal jsem se jí a odnesl ji do TARDIS.

Pohled Ester

Probudila jsem se zabalená do teplé, hebké deky v nějakém neznámém prostředí. Vypadalo to jako šílená... laboratoř, smíšená s čímsi... co souvisí se strojem času. Jo, vím. Vyznám se. Byla jsem na strojírenské základní. No pak tu byl nějaký ovládací panel, či co... Se spoustou páček a tlačítek a světýlek a zvonků. No a celé to tu bylo vybarvené do stříbrné barvy. Nahoře byly tři pásy které se pomalu otáčely, na nich byly nějaké kruhovitě znaky. Zpoza toho panelu vyskočil ten samý muž, co mě odnesl z chladného povrchu měsíce Bhlrany. Nevypadal vůbec špatně. Tak třicet let, vysoký, tmavé rozčepýřené vlasy, úžasná brada a motýlek...

"Ehm," odkašlala jsem si a postavila se. Ihned zpozorněl. Přiběhl a postavil se přede mě. Změřil si mě svýma zelenýma očima... Ty však nevypadaly na pouhých třicet. Vypadaly tak staře...

"No," zadíval se na mašli, kterou jsem měla ve vlasech, "Mašle?"

"Motýlek?" zeptala jsem se. Oba jsme pozvedli jedno obočí.

"Mašle jsou cool," odpověděla jsem a on se mnou naráz: "Motýlky jsou cool."

Uchechtla jsem se. Byl dokonalý. Přesně tak šílený a chytrý jak jsem si přála svého zachránce.

"Jsem Ester..." usmála jsem se. On mi úsměv oplatil a oznámil že se jmenuje Doktor. Udělal krok zpět, zamyslel se a odskočil k panelu. Něco si tam mrmlal "pod vousy" a vypadal, že něco hledá.

"Hledáte něco?" obešla jsem panel a nahnula hlavu abych viděla pod desku. Ležel tam a hrabal se v kabelech... Nebo co to vlastně bylo. Otočil na mě hlavu a současně trhl za drátek který praskl a na druhé straně "místnosti" se ozval výbuch. Ten Doktor se okamžitě zvedl, nechtěně do mě strčil, ale hned se otočil a chytil mě. Usmál se na mě a rozeběhl se sebrat ten podivný předmět co se objevil na židli která stála u zábradlí. Byla to taková bedýnka. Úzká a malinká... Podal mi ji se svátečním úsměvem a čekal na mě až to rozbalím.

"Tak honem..!" poskočil nedočkavě. Rozvázala jsem černou saténovou mašli a otevřela malou krabičku stejné barvy.

"To je..." vydechla jsem udiveně. Sklopil oči.

"Hrozné, že?" tvářil se smutně a sraštil čelo. Díval se do země.

"N-ne! Jsou úžasné! Já je miluju!" držela jsem v rukou šaty... Temně zbarvené torzo bylo zdobené kamínky které vypadaly jako černé ledové krystalky. Třpytivou tmavě modrou tylovou sukýnku od něj odděloval tenký pásek z černých perel. Položila jsem je na židli a Doktora objala.

"Děkuju... Za všechno."

"Já ti taky děkuju," řekl a objal mě kolem krku, "že jsi."

*Hodiny běží a čas utíká,
Pozor dávej, Ester,
Kdy přijde Doktorova temná hodinka.*

*Nebude to jeho chyba ale tvá,
Už se těšíš?
Vášeň pro vraždu bude nutná.*

*Neboj, bolet ho to nebude,
Ale ty skončíš,
A to hodně bídně.*

*Bude tě to užírat,
Vědomí v duše rohu,
Vzpomínka na to,
Jak jsi zavinila smrt Doktorovu.*

Tik Tak...